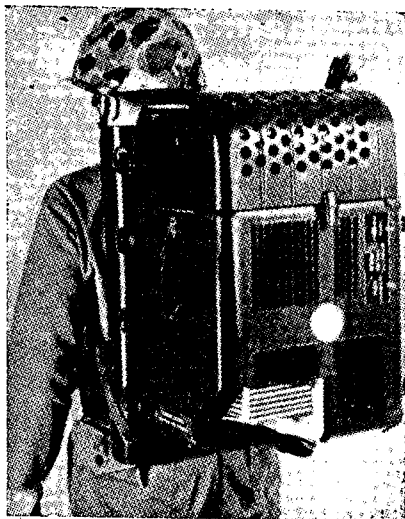

חידושי נשק וטכניקה

„עיניים בגב“

מכשיר שנועד לו בודאי ערך טקטי כביר — מכ”מ נישא על גב — עומד עתה בבחניו האחרונים בארה”ב. בואו מבשר את הופעת מכ”מ הרגלים האמתי (שמא — מכ”מ פלוגתי?). אמנם, לע”ע דרושים שני אנשים לסלט ולתפעל אותו: שכן „תחנת הכוח“ המיסלטת — היא בלבד מוצגת בתצלום על גבו של הנושא הרגלי האחד, ואילו המסך נישא על גבו של איש שני. נחקרות עתה האפשרויות להקטנה והקלה נוספות של הכלי. עכ”פ, כבר כעת — לסענת מומחי מכ”מ — יש ביכולתו „לגלות כל קסדת הפלדה המופיעה בטוחו“; וכידוע, נעשים מאמצים לשכלול מכשירי מכ”מ שהדה — גם לצורך גילוי אנשים הנעים גחונים או זוחלים.

כלי הפרי גרמני

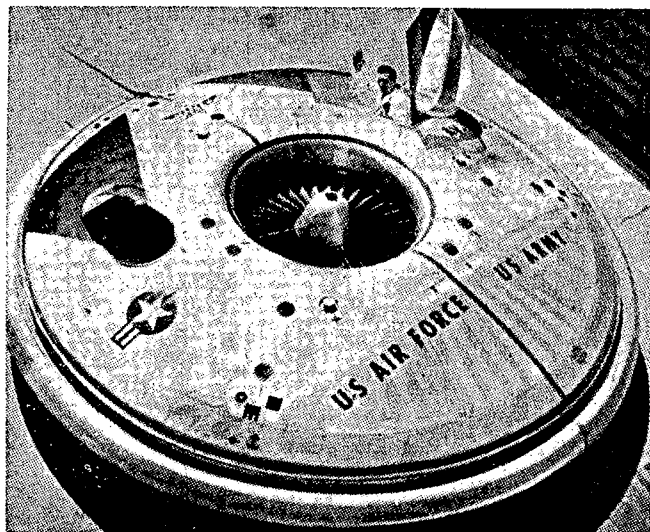
בצד הטיפוסים האחדים של מכוונת הפירה המותאמת לתנאי שדה, אשר פותחו ושוכללו בשנים האחרונות בארה”ב, עוצב עתה גם מכשיר הפירה מתוצרת גרמניה המתאים לשימוש לצרכים צבאיים. המדובר הוא בצירוף של רכבי נושא וגורר „לכל התכליות“ (המכונה „Unimog“) של מפעלי „דאיימלר-באנץ“ — ושל התקן הפירה גופו, המופק עתה ע”י בית החרושת למחפרים של חברת „דאמאג“. „מיכיל הפירה“ שבקצה ההתקן (המתחבר אל הרכב הנ”ל) עשוי להכיל מ700 עד 200 ליטר, שכן מצוי הוא בתצורת שונות. עומק הפירה מכסימלי — 2.90 מטר. במצבים ותנאי עבודה תקינים, מניחים כי הבצעון יהיה 10 עד 20 מ”ק לשעה, הכל לפי טיב הקרקע. הפעלת ההתקן ע”י מנועו של הרכב מתבצעת באמצעות חיבור הידורי סטאטי, ע”י שתי משאבות גפרדות. בשעת הפירה ניתן להשעין את גוף הרכב על שתי סמוכות מתארכות הידראוליות, שניתן גם להשתמש בכ”א מהן לחוד — דבר המאפשר, בשטח „מחוספס“, להציב את התקן הפירה לתפעול אנכי מבלי להתחשב בכך

באיוה מצב בדיוק עומד אותה שעה הרכב. באם נחוץ להשתמש ברכב לצרכי הובלה, ניתן עלידי מספר תנועות יד לקפל את ההתקן כולו אל מדף הטעינה של הרכב; ובמצב זה לא יפריע ההתקן המ” קופל לניהוג הרמה העורפי של ה„אונימוג“ — באופן שניתן יהיה להוסיף ולהשתמש בו אף בתור רכבי גרירה.

גם ארה"ב מטפחת "צלחות"

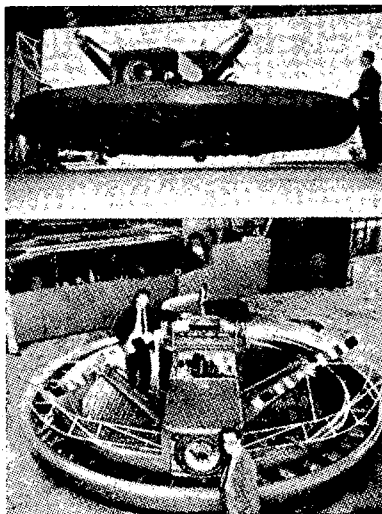
הדגמים הנסיוניים של "כלירחף" אמריקאיים שהובאו בעבר לקוראי "מערכות" — היתה להם, בעיקרן של דבר, צורה של סירות (כמו בחובי קכ"ו עמ' 95 ועמ' 62) אך אין פירושו של דבר כי הונח שם מבנה הידיסקוס. אדרבא, הדגם שבתצלום הניתן כאן הוא על סהרת עיגולה של צלחת. מקובל כי ישנו למבנה זה

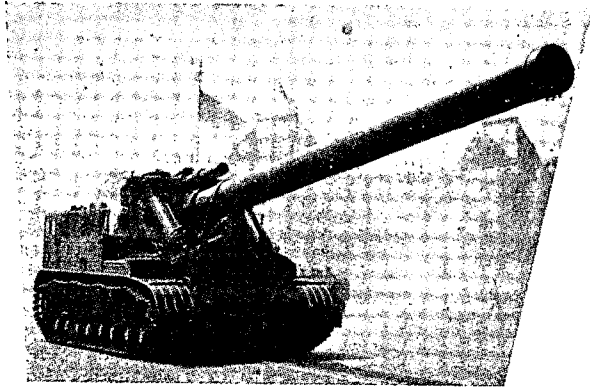
מעלות רבות, שכן מקל הוא, בין השאר, על השגת מהירות רבה בגבהים מוגבלים. אולם, בדומה למה שידוע גם על מטוסי סיההמראה האנכית, הבעיה היא עיקרית המתיצבת כאן היא בעית היציבות, משפחת קצב התנועה; ועל כן מרבית עתה בניסויים, הנערכים ב"מנהרות רוח" ענקיות. הצלחה מלאה טרם הושגה; אך עם זאת סבורים כי הבעיות העומדות עדיין על דרכו של כליהטיס העיגולי אינן בלתי ניתנות לפתרון.

"רוגית-מרפחת"?

"רכב-רחף", או "ספינות-מרפחת" — הם מן האותות באופק המבשרים תמורות מהפכניות בתחומי הלוגיסטיקה (אספקה! היסעים!) והטקטיקה (דליגה מעל מכשולים). למגמת-פיתוח זו של השנים האחרונות כבר הוקדשה סקירה מקפת ב"מערכות" (חובי קכ"ו). אך מאז נתחדשו חידושים וחדושות לרוב. בתצלום הניתן כאן נצטרפו שני חידושים כאלה. הכלי מתוצרת-בריטניה המוצג כאן הנו קטן (וע"כ — גם זול) בהרבה מן ה"ספינה-מרפחת", למשל, שגשאה עשרים וכמה חיילי-גוארדיה בריטיים מעל לשדות-אנגליה ומימי ה"תעלה האנגלית". אך הוא גם מבשר ראשית שימוש מעשי — שכן נשלח הוא לאי-מומן לקאמרון שבמערב-אפריקה על-מנת שייבחן בשירות. קוטרו — 6 מ' בלבד, והוא מופעל ע"י מנוע רגיל של מכונית-ספורט, המחזיק אותו בגובה של 30 ס"מ מעל לפני הקרקע או המים — שכן מספיק המנוע בשביל ליצור את "כרית-האוויר" הנדרשת בעובי זה. משקל הכלי — כטון אחד, בערך. בשעת העמסתו ניתן לדחפו ולגלגלו בעזרת 6 גלגלים זעירים. בכלי-רכב אוירי זה ישנו מקום לטייס ולעוד שני אנשים.

ה"תותח-הגרעיני" הסוביטי — כלי מוגבל-רתע

כבר צויין במדור זה (ב"מערכות" חובי ק"ל, עמ' 96) כלי-הירי הסוביטי הממונע-הזחלי הגדול, כ"מ 300 מספר מקורות, ההשערה כי המדובר הוא בכלי-מונע-לגארתע (וגראוה), שהוא הגדול שבכלים כאלה, במידה שנודעו עד כה). כמובן, שקוטרו ואורכו של הקנה, לעומת קוצרו וקוטנו היחסיים של כלי-הרכב עליו הוא נישא (דבר שנתאפשר גם ע"י זקות קירותיו של הקנה), עוררו מלכתחילה השערה כזו. אלא שעתה מתברר גם באיזו מגמה חלה התפתחות מסוימת בשנים האחרונות: —

כלי-יריה זה, בגלגולו המקובל בצבא הסוביטי כיום, איננו קנה "לגארתע" — כי אם כלי "מוגבל-רתע"; בכך נבדל הוא מגלגול אחר (כנראה) — ראשוני-יותר) של "תותח-גרעיני" זה, אשר הופיע במצעדי-הצבא כבר בשנת 1957 והיה, לפי כל הסימנים, כלי חסרת-תע מובהק. מענינת מאוד, כמובן, השאלה מה היו השיקולים — הטכניים והטקטיים — אשר הביאו לידי בחירה זו, בכלי-יריה מוגבל-רתע? עכ"פ, לא מהמנע כי שיקולים כאלה היו כרוכים בצורך להבטיח טווח מספיק לכלי זה, וביחוד במצבים של ירי פגזים גרעיניים.

טיל "פארשינג" נייד

קוראי "מערכות" עלולים לזכור את הידיעות על שלבי פיתוחו של הטיל "פארשינג", אשר בא לתחליף את ה"ראדסטון" — ואשר הוא שיהיה מעתה (לאחר ניסיון המוצלחים בפברואר 1960) הכבד וארוך-הטוח שבטילי קרקע-קרקע אשר בידי צבא-ארה"ב: — נושא מטען גרעיני רבי-תחם — ומועף למרחק של מאות קילומטרים אחדות (גם לפי הידיעות הרשמיות — "למעלה מ-200 ק"מ") — אם כי ניתן לקבוע בשבילו גם טווח-ירי קצרים-יותר, כדרוש. טוחו זה קובע, ממילא, את עובדת ה"ניידות האופרטיבית" הגדולה שלו. אך ניידותו וזריזותו הטקטית ניתנו לו, במידה מברכת, ע"י הרכב-הנושא שלו: — "כלי-היסוד-הזחלי" החדש (XM-474) של צבא-ארה"ב. כלי זה נועד "לשאת על פני שטחים חסרי-דרכים, מסוג אלה המכבידים חמורות על תנועת רכב, משא במשקל עד $5\frac{1}{2}$ טון" (משקל כלי-הרכב עצמו — כ- $5\frac{1}{4}$ טון). בפועל יכול הוא לשאת יותר מזה — אף למעלה מ-7 טון — אך בצעונו יורד אז עכ"פ, את "פארשינג" רבי-תחם והלא-קטן (כ-10 מ' אורכו — וכ"מ קוטרו) יכול הוא לשאת במהירות — ובזריזות ותמרינות. הרכב שבתצלום נושא את הטיל עצמו — ואת המתקן, שמבנהו פשוט למדי, המשמש לו לשלוש תכליות: כ"אריזת-טלטה", כמזקיף וכמשגר גמיחד; המשטח שממנו ממריא הטיל, מונח בדרך-כלל על ירכתי-הרכב, אך לצורך הירי נשלף הוא אחורנית, ואז נשען הוא על הקרקע באמצעות סמוכות הידראוליות. ואילו שאר חלקי "מערכת-הטיל" (המשמשים לקביעת-מטרה, להכונת הטיל וכיו"ב) נישאים על שלושה כלי-רכב נוספים, מאותו דגם (XM-474) עצמו. מן-הראוי לציין כי כלי-רכב זה הנו "רכב-נושא אחיד", שנועד למספר תכליות: — כ"סוסו" של "פארשינג", כשלדתו של

טרקטור משורין מ-היר-מסע ובתורו שאי-ניסות-משורין; ואין זה אלא חלק של מגמה כללית בצבא-ארה"ב (כהמ) שך ל"רכב-נושא אחיד" בשביל התח תח בן 175 המ"מ החדש, להוביצר-ה מתנייע הכבד בן 8 האינץ, או 203 המ"מ, ולסנקי-הבינוני הגסיוני (T-95).

